

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 730/2017
05.09.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Владимира Милановића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 30/14 од 24.11.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 181/17 од 19.04.2017. године, у седници већа одржаној 05.09.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Владимира Милановића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 30/14 од 24.11.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 181/17 од 19.04.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 30/14 од 24.11.2016. године, окривљена АА, оглашена је кривом због извршења кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је осуђена на казну затвора у трајању од 2 (две) године. Од окривљене је одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела у укупном износу од 50.480.543,42 динара и иста је обавезана да у року од три месеца по правноснажности наведене пресуде, уплати наведени износ у корист буџета Републике Србије. Пресудом је досуђен имовинскоправни захтев оштећеној Републици Србији у износу од 11.877.772,58 динара, те је окривљена обавезана да у року од три месеца по правноснажности наведене пресуде, оштећеној накнади наведени износ, а оштећена је преко досуђеног износа упућена на парницу. Истом пресудом, окривљена је ослобођена плаћања судских трошкова и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 181/17 од 19.04.2017. године, одбијене су као неосноване жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и жалба браниоца окривљене АА, а пресуда Вишег суда у Новом Саду К 30/14 од 24.11.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Владимир Милановић, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљену ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, није од значаја за уједначену примену права. Бранилац окривљене поднео је захтев за заштиту законитости, не означавајући формално повреду закона, али из образложења захтева очигледно произилази да је исти поднет због пвореде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а која повреда је идентична повредама о којима се Врховни касациони суд већ изјаснио у својим пресудама Кзз 1241/14 од 14.01.2015. године, Кзз 551/15 од 02.07.2015. године и Кзз 795/15 од 24.09.2015. године, када је у питању повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, које пресуде су доступне лицима која имају правни интерес.

Наведене повреде су значајне за уједначену примену права, па Врховни касациони суд налази, са аспекта правилности и уједначености примене права, у смислу члана 486. став 2. ЗКП, да није потребно поново одлучивати о истим питањима у оквиру повреде закона, на коју се у захтеву за заштиту законитости указује.

Поред наведеног, бранилац окривљене је поднео захтев за заштиту законитости и због повреде људског права окривљене зајемченог одредбом члана 34. Устава Републике Србије и одредбом члана 7. Европске Конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Међутим, како бранилац окривљене уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је окривљеној у предметном поступку који се водио пред Вишим судом у Новом Саду и Апелационим судом у Новом Саду повређено људско право и слобода, зајемчено Уставом и Европском Конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, то је Врховни касациони суд нашао да захтев браниоца окривљене у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, којим је изричито прописано да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1.), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) тог законика, мора се доставити и одлука уставног суда или Европског суда за људска права.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења, и то на основу члана 487. став 1. тачка 4) у вези са чланом 486. став 2. ЗКП у делу у коме је захтев одбацио јер није од значаја за правилну или

уједначену примену права, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези са чланом 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио јер нема законом прописан садржај.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић